

Mirna Knežević

Veslanje i prijateljstvo kao začini života

S veslanjem sam se prvi put susrela na ljeto prije 8. razreda osnovne škole kada sam upisala 2 tjedna škole veslanja i tada mi se na prvu jako svidjelo. S obzirom da sam do tada trenirala odbojku, odlučila sam da ću na jesen nastaviti trenirati veslanje. I tako je sve krenulo. Tu sam se (pro)našla, izgradila, usvojila radne navike, pomicala svoje granice, naučila raditi u timu i prihvaćati različitost. Upoznala sam čari ustajanja rano ujutro i usklađivanja obaveza. Proputovali smo i vidjeli mnoštvo mjesta, odradili bezbroj treninga. I dobili nezaboravne trenutke. A i lekcije. Veslanje je za mene oduvijek bila jedna od najboljih odluka koje sam donijela u životu. Ono što sam tu naučila, prošla i vidjela neprocjenjivo je iskustvo. I danas, kad god imam priliku vratim se na trenutke, dane i događaje vezne za veslanje.

Jedna od mnogobrojnih prednosti treniranja veslanja je da sam tu upoznala velik broj ljudi, poznanika i prijatelja koji su mi postali poput obitelji.

Jedna od osoba za koje me veže veslanje i bez koje ništa ne bi bilo isto je Andrea. S njom sam od prvog dana „kliknula“. S obzirom da smo bili isto godište, a tjedan dana razlike, uglavnom smo skupa veslale. Od skula do rimena, dvojca na pariće, četverca na pariće pa čak i dvojca bez kormilara te kasnije osmerca za studente. Naravno da smo se okušale i u skifu (samcu), ali i u ostalim vrstama veslanja kao što su mornarsko veslanje (lifeboat) i Neretvanske lađe. Andrea je uvijek postizala zapažene rezultate i nerijetko je veslala u timu sa starijim i iskusnijim veslačicama. Koliko god smo nekad bile konkurencija jedna drugoj, uvijek mi je bio izazov i motivacija takmičiti se protiv nje. Jer u prvom redu smo bile prijateljice i podrška jedna drugoj. I izvan veslanja smo se konstantno družile. Bila je izrazito društvena i omiljena u društvu. Nije joj bilo teško uklopiti se u niti jednu sredinu i kolektiv. Često je volontirala i bila je pravi motivator u svemu što je radila. I primjer svima nama kakvi bi trebali biti. Svojim životom, radom, djelovanjem utjecala je na puno ljude oko sebe, izvlačila ono najbolje iz svakoga i činila svijet boljim mjestom.

Nažalost, Andrea nas je iznenada napustila unazad nešto više od 2ipol godine, al sjećanje na nju i dalje živi. Prisutna je u pričama, događajima i anegdotama. U veslanju. U svakom kutku Rijeke, Karlovca, a i šire. Ona je jedna od onih osoba koje ostave neizbrisiv trag na sve ljude koje upozna. I bez kojih vam život ne bi bio isti. Kao ni bez veslanja.